



Arrest

nr. 259 772 van 31 augustus 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 1 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen België binnen op 21 augustus 2019 en dient een verzoek om internationale bescherming in op 2 oktober 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 28 februari 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoekster gehoord op 23 december 2020.

1.3. Op 27 april 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 28 april 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de nationaliteit van Venezuela te bezitten. U bent geboren en getogen te Caracas.

Tijdens een studentenbetoging op 11 april 2002, toen u zeventien jaar was, werd u geraakt door een kogel in uw been. U werd voor verzorging overgebracht naar het ziekenhuis. Nadat u terug thuis was, kwamen twee officieren van de PTJ (Cuerpo Técnico de Policía Judicial) drie keer gewapend naar uw woning. U en uw familie mochten geen verklaringen afleggen over dit incident en hier geen klacht tegen indienen. De foto's van de betoging en de medische verslagen van uw opname in het ziekenhuis werden in beslag genomen en zijn verdwenen. Uw moeder ging akkoord en jullie werden niet meer door hen lastiggevallen.

In de periode 2004-2005 werkte u voor het gemeentebestuur van Chacao. U werkte als fotograaf op evenementen van de politie en de gemeente. Er werd een foto genomen van u samen met de toenmalige burgemeester van Chacao, L. L., die viraal is gegaan. Hierdoor werd er veel over u gesproken. Uw broer, N., die toen voor de politie van Chacao werkte, raadde u aan om te stoppen met uw werk voor de burgemeester, hetgeen u vervolgens deed. Van eind 2005 tot december 2006 werkte u als secretaresse voor de verkiezingscampagne van M. R.. U heeft aan vier of vijf marsen tegen het regime deelgenomen. Op 20 december 2007 werd uw zoon geboren en stopte voor een aantal jaar met werken. In juli 2010 begon u te werken voor Direct TV, waar u acht jaar op de klantendienst heeft gewerkt.

Uw broer, N. R. Z., richtte op 21 januari 2012 de nationalistische beweging O(...) op. Eind 2012 werden er via uw mama en uw broer telefonische bedreigingen ten aanzien van u en uw zoon geuit. Als gevolg daarvan kwam u minder buiten, u ging enkel naar uw werk en ging uw zoon ophalen van de school. In de periode 2015-2016 kreeg u regelmatig dreigtelefoons op uw werk. Omwille van de toegenomen spanning kreeg u een tijdje ziekteverlof en nam u vakantie. U bleef 45 dagen afwezig van het werk. In die periode bleven de dreigtelefoons binnenkomen op uw werk. De telefoons kwamen minder vaak en ze zijn begin 2016 gestopt.

In 2016 werd u verplicht om een carnet de la patria aan te vragen. De voorzitter van uw gemeenschap, R., kwam regelmatig tegen u zeggen dat u voor de juiste persoon moest gaan stemmen bij de verkiezingen. R. zei tegen u dat u en uw zoon geen gebruik mochten maken van de gemeenschappelijke ruimtes en ontzei u de toegang tot de clap-boksen. U voelde u hierdoor zeer onderdrukt.

Op 15 januari 2018 werd O. P., een vriend van uw broer vermoord. Uw broer kreeg in die periode telefonische bedreigingen. Hij is gevlucht en leefde negen maanden ondergedoken. Ook de telefoon van uw moeder werd onderschept, waardoor ze telefonische bedreiging kreeg. Er werden ook bedreigingen ten aanzien van u en uw zoon geuit, omdat de dochter van uw broer in het buitenland verblijft. U besloot het land te verlaten.

Op 4 augustus 2018 verliet u Venezuela en vertrok u naar Peru. U kreeg in Peru veel te maken met xenofobie en discriminatie. Op straat vroegen mensen u naar de beweging van uw broer. U hoorde in het nieuws dat de overheid colectivos naar Peru hadden gestuurd, hetgeen ook bevestigd werd door andere Venezolanen. Dit baarde u zorgen. U besloot Peru te verlaten en u vloog naar België op 21 augustus 2019. Uw zoon verblijft momenteel bij uw moeder in Caracas. U heeft weinig contact met uw familie uit vrees dat ze jullie telefoons af luisteren. In juni 2020 hebben ze uw zoon op straat proberen te ontvoeren, maar u zoon kon hieraan ontkomen.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort (origineel), drie foto's, de geboorteakte van uw broer (kopie), vier persartikels over uw broer (kopie), werkattest D(...), werkbadge (kopie), carnet de la patria (kopie), een artikel over Oscar Perez (kopie) een Instagram bericht (kopie) en een medisch rapport (origineel).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke

vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

U stelt de colectivos te vrezen omwille van uw activiteiten als opposant tegen het regime. Toen u student was in 2002 nam u deel aan betogingen tegen het regime (CGVS, p. 17). In de periode 2004-2006 werkte u voor oppositiefiguren L. L. en M. R. (CGVS, p. 18). Uit uw verklaringen blijkt niet dat u na 2006 nog actief bent geweest als manifestant of werknemer bij politieke opposanten van het regime. In 2012 richtte uw broer de nationalistische beweging O. op (CGVS, p. 18). Gevraagd naar uw eigen activiteiten voor deze beweging, stelt u enkel conferenties te hebben bijgewoond bij de oprichting van deze partij in 2012 (CGVS, p. 23). Uit uw verklaringen blijkt aldus niet dat u een leidinggevend figuur of vooraanstaande criticaster van regime was, en dat uw politiek activisme zich vooral in de jaren 2002-2006 heeft gemanifesteerd.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> , Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020 beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/algemeen-ambtsbericht-venezuela-juni-2020/Algemeen+Ambtsbericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf> , p. 37-40 en p. 59-60) en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Met betrekking tot uw verklaringen aangaande uw deelname aan een betoging tegen het regime op 11 april 2002 waarbij u gewond raakte in uw dij en waarna u zou zijn geïntimideerd door de ordediensten om geen klacht hiertegen in te dienen, wordt opgemerkt dat uit uw verklaringen niet blijkt dat u hier in de jaren nadien nog problemen mee hebt gehad (CGVS, p. 17-18, 22-23). Een dergelijk incident dat zich meer dan zestien jaar voor uw vertrek uit Venezuela heeft voorgedaan, toont geheel niet aan dat u heden een vrees voor vervolging ten aanzien van de Venezolaanse autoriteiten koestert. Deze incidenten met de PTJ (Cuerpo Técnico de Policía Judicial) uit 2002 kunnen bijgevolg bezwaarlijk als

actueel worden beschouwd (ibid.) Het medisch attest dat u neerlegt van een arts in België staat bovendien enkel dat u een schotwonde heeft aan uw dij, het geeft geenszins uitsluitend over hoe u aan de wonde bent geraakt. U legt voor het overige geen documenten neer om dit incident te staven (CGVS, p. 5-6).

Voorts wordt er opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over de problemen die u naar aanleiding van uw werk voor de gemeente Chacao in 2004-2005 zou hebben gekend. U stelt dat u moest stoppen met dat werk omdat er over u gesproken werd naar aanleiding van een foto waar u samen met de toenmalige burgemeester, L. L., op stond en die viraal is gegaan aangezien het niet normaal was dat de burgemeester op de foto ging met een normale medewerker (CGVS, p. 11-12). Gevraagd hoe deze foto viraal is gegaan, stelt u dat dit via Facebook gebeurde (CGVS, p. 12). Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter dat Facebook pas in 2007 in Venezuela werd geïntroduceerd (zie artikel in de blauwe map). Dat er volgens u reeds enkele jaren eerder een foto van u via Facebook viraal gegaan zou zijn, is gezien deze informatie aldus niet aannemelijk. Indien deze foto werkelijk viraal was gegaan op Facebook, en u hierdoor problemen zou hebben gekend, mag er op zijn minst verwacht worden dat u hiervan een begin van bewijs weet neer te leggen, hetgeen u niet stelt te hebben (CGVS, p. 13). Ook uw verklaringen over de problemen die u als gevolg van deze foto zou hebben gehad, kunnen niet overtuigen. Uw verklaringen over wat er precies door wie over u gezegd werd en waarom dit een probleem was, zijn immers uitermate vaag (CGVS, p. 11-13). Niemand heeft iets aan u gevraagd of iets tegen u gezegd en u kan evenmin duiden wat de gevolgen van deze foto voor u waren (CGVS, p. 12). Deze vraag wordt u vier keer gesteld, u komt niet verder dan de vage verklaring dat mensen vragen over u begonnen te stellen en u gestopt bent om gevolgen te vermijden (CGVS, p. 12-13). Er blijkt uit uw verklaringen aldus geheel niet dat u enige problemen heeft gekend omdat u in 2004-2005 voor het gemeentebestuur van Chacao zou gewerkt hebben. Uit uw verklaringen blijkt evenmin dat u problemen heeft gekend naar aanleiding van uw werk voor de verkiezingscampagne van M. R. in 2005-2006 (CGVS, p. 18).

Met betrekking tot uw verklaringen over de problemen die u gekend heeft naar aanleiding van de oprichting en activiteiten van de beweging O. door uw broer N., dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen dienaangaande niet coherent zijn gebleken. Zo legde u tegenstrijdige verklaringen af over uw deelname aan activiteiten van O. U verklaarde bij de DVZ dat u actief was bij de partij O. tot aan uw vertrek in 2018. U woonde vergaderingen bij in hotels en op andere plaatsen (vragenlijst CGVS, vraag 3.3). Echter, toen u tijdens uw onderhoud op CGVS gevraagd werd naar uw activiteiten voor deze partij, vermeldt u enkel dat u de conferenties ter oprichting van de partij in 2012 heeft bijgewoond (CGVS, p. 23). Dergelijke inconsistente verklaringen ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw banden met de beweging O.

U slaagt er evenmin in om eenduidige verklaringen af te leggen over de telefonische bedreigingen die u en uw familieleden zouden hebben gekregen. Zo verklaarde u bij de DVZ dat enkel uw broer en moeder hun telefoonlijn onderschept werd in 2012 en er toen gedreigd werd om u te ontvoeren (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). U heeft geen enkele melding gemaakt van het feit dat u jarenlang zelf op uw werk telefonische bedreigingen zou hebben gekregen waarbij werd meegedeeld dat u of uw zoon ontvoerd zouden worden indien uw broer niet stopte met zijn activiteiten (vragenlijst CGVS, vraag 3.5; CGVS, p. 14). Uw verklaring voor het niet vermelden van dit cruciale punt, met name dat de persoon die het interview afnam zou gezegd hebben dat u deze info voor het tweede interview moest geven, kan niet overtuigen aangezien u weldegelijk uitgebreide verklaringen heeft afgelegd bij de DVZ (CGVS, p. 4). Het betreft namelijk een kernelement van uw relaas en de enige rechtstreekse bedreiging die u aan uw adres gekend zou hebben (CGVS, p. 18-20). Voorts kunnen uw verklaringen over de reactie van uw werkgever op deze dreig telefoons op uw werk niet overtuigen. Zo zou uw baas niets hebben ondernomen tegen deze dreig telefoons (CGVS, p. 15). Aangezien niet enkel u, maar ook uw collega's jarenlang zouden zijn lastiggevallen met telefonische oproepen waarbij u en uw familieleden werden bedreigd, is het niet aannemelijk dat uw baas, afgezien van u wat langer op verlof te sturen, geen acties heeft ondernomen tegen deze oproepen (CGVS, p. 14-15). Uw verklaring dienaangaande, dat ze u wel wilden helpen maar het te moeilijk was om de oproepen op te nemen en ze verder niets konden doen, raakt kant noch wal. U wordt hier dan ook op gewezen, waarna u enkel stelt dat er geen manier was om de telefoons te vermijden (CGVS, p. 15). Dat uw baas geen andere stappen zou hebben ondernomen, terwijl zijn telefoons jarenlang zouden zijn overstelpt met bedreigingen, is geheel niet aannemelijk (CGVS, p. 14-15). Zelfs indien er geloof zou worden gehecht aan uw verklaringen dat u een tijd lang bedreigende telefoons zou hebben gekregen quod non in casu, dient te worden opgemerkt dat deze telefoons volgens u begin 2016 zouden zijn gestopt (CGVS, p. 14). Uit uw verklaring blijkt niet dat u nadien nog bedreigingen zou hebben gekregen, dit terwijl u tot de zomer van 2018 voor dit bedrijf bent blijven werken (CGVS, p. 13, 18-19). U kende geen andere problemen op uw werk (CGVS, p. 14-15).

Voorts stelde u dat u, na de moord op O. op 15 januari 2018, "heel vluchtig" de beslissing had genomen om het land te verlaten (CGVS, p. 19). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u pas op 4 augustus 2018 Venezuela heeft verlaten (CGVS, p. 16), wat er dus niet op wijst dat u omwille van de dood van O. P. "vluchtig" Venezuela heeft moeten verlaten. Bovendien blijkt uit het artikel dat u over O. P. heeft neergelegd, geen enkele band tussen hem, u en uw broer. Dat uw broer vervolgens acht maanden ondergedoken heeft geleefd, als gevolg van nieuwe dreigtelefoons tegen hem, betreft bovendien een blote bewering (CGVS, p. 19). Er dient tevens te worden opgemerkt dat uw verklaringen over de jarenlange dreigtelefoons die uw familie zou hebben ontvangen van de colectivos in opdracht van het regime, geheel niet overeenkomen met de verklaringen die uw broer zelf in de pers heeft afgelegd. Uw broer stelde in een interview met *La Derecha Diario* namelijk zelf dat zij "tot nu toe niet" werden bedreigd door het Maduro-regime (zie artikel + vertaling in de blauwe map). Hiermee geconfronteerd stelt u dat de beweging O. niet bedreigd is geweest, maar uw broer wel (CGVS, p. 22). In het licht van dit artikel van 4 juli 2020, waarin uw broer duidelijk stelt dat hij nog niet bedreigd is geweest door het regime van Maduro, kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou uw broer maandenlang ondergedoken geleefd hebben in 2018 uit vrees voor represailles van het regime en aan uw verklaring over de poging tot ontvoering die in juni 2020 (aldus zeer recent voor het verschijnen van dit bewuste artikel) op uw zoon zou hebben plaatsgevonden (CGVS, p. 10, 19-20). Tevens is het opmerkelijk dat u verklaarde dat colectivos reeds in 2012 bedreigd zouden hebben om u en uw zoon te ontvoeren en u nadien nog 6 jaar lang in hetzelfde appartement bent blijven wonen. Uw appartement werd volgens uw verklaringen door colectivo's in de gaten gehouden, maar u nooit werd u opgepakt of vastgehouden (CGVS, p. 7, 19, 22). Des te opmerkelijk is het feit dat uw broer heden in uw appartement woont (CGVS, p. 9). Dat u er zou zijn weggegaan omdat u er bedreigd werd en u er vreest voor uw leven omwille van het werk van uw broer, strookt geheel niet met de vaststelling dat uw broer in deze woning is gaan wonen na uw vertrek uit Venezuela. Bovendien blijken uw verklaringen over de dreigtelefoons, de onderduiking van uw broer en de poging tot ontvoering op uw zoon in juni 2020 louter blote beweringen die u op geen enkele wijze aan de hand van objectieve bewijselementen weet te staven.

Met betrekking tot de uitspraken van de voorzitter van uw buurt aan uw adres en uw bewering dat u soms de toegang tot clap-dozen en speelruimtes voor uw zoon werd ontzegd, dient te worden opgemerkt dat ook dit louter blote beweringen blijken te zijn waarvoor u geen enkel begin van bewijs neerlegt (CGVS, p. 19, 23-24). Bovendien zijn dergelijke vormen van discriminatie niet voldoende om te worden beschouwd als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming (CGVS, p. 23-24).

Tenslotte blijken ook uw verklaringen over uw vertrek uit Peru geheel niet eenduidig te zijn. Zo verklaarde u bij de DVZ uitdrukkelijk uit Peru te zijn vertrokken omwille van xenofobie ten aanzien van Venezolanen (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud stelt u echter dat colectivos in Peru u vragen zouden zijn beginnen te stellen over uw broer (CGVS, p. 19-20). Aangezien u zelfs in Venezuela niet persoonlijk werd aangesproken door colectivos, en u daar bij de DVZ geen enkele melding van heeft gemaakt, is het geheel ongeloofwaardig dat ze u in Peru zouden zijn komen zoeken om u daar vragen over te stellen (CGVS, p. 24). De Instagram post die u neerlegt over de aanwezigheid van colectivo's in Peru toont op geen enkele wijze aan dat u problemen had met colectivos in Peru (CGVS, p. 5).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Dit wordt verder ondersteund door de vaststelling dat u legaal met uw eigen paspoort Venezuela heeft verlaten op 4 augustus 2018 (CGVS, p. 16).

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van de functie van uw broer of omwille van uw politiek activisme in het verleden.

De overige door u neergelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te ondermijnen. Uw paspoort, de geboorteakte van uw broer, uw carnet de la patria en familiefoto's hebben enkel betrekking op uw nationaliteit, identiteit en familiesamenstelling. Uw werkattest en werkbadge tonen aan dat u bij Direct TV hebt gewerkt, hetgeen heden niet in vraag wordt gesteld. De nieuwsartikelen van en over uw broer tonen hooguit aan dat hij een functie heeft bij de beweging O. Uit uw verklaringen over deze artikelen blijkt niet dat hier enige melding wordt gemaakt van bedreigingen ten aanzien van u of uw broer (CGVS, p. 5, 6). U wordt nergens in deze artikelen vermeld (CGVS, p. 6). Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt

en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: *Situatieschets van 15 mei 2020*, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: *Venezuela Country Focus van augustus 2020*, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te

tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit uw verklaringen blijkt dat u gestudeerd heeft aan een privé-universiteit (CGVS, p. 11). De laatste acht jaar voor uw vertrek werkte u bij Direct Tv (CGVS, p. 11). Ervoor, als u geen werk had, werd u onderhouden door uw moeder (CGVS, p. 11). U heeft een partner die in Venezuela verblijft (CGVS, p. 8). U bezit uw eigen appartement dat u gekregen heeft als erfenis, waar uw broer momenteel verblijft (CGVS, p. 7). Ook uw moeder bezit haar eigen woning in Caracas, bij wie uw zoon verblijft (CGVS, p. 8).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud betreffen voornamelijk het wijzigen van namen en grammaticale correcties, hetgeen geen invloed heeft op bovenstaande vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4 en volgende en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster meent ook dat er sprake is van een beoordelingsfout.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekster voegt bij het verzoekschrift geen nieuwe stukken.

2.2.2. Op 27 juli 2021 brengt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan het rapport *COI Focus Venezuela: Situatieschets* van 28 april 2021 en *EASO: Venezuela Country Focus* van augustus 2020 en er de internetlinken van weergeeft.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing wordt verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd omdat ze er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat er in haar hoofd een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging is om volgende redenen:

- (i) uit verzoeksters verklaringen blijkt niet dat zij een leidinggevend figuur was of vooraanstaand criticaster van het regime en blijkt dat haar politiek activisme zich vooral in de jaren 2002-2006 heeft gemanifesteerd; uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard en blijkt dat de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop tracht in te drukken, doch nergens uit de informatie blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het loutere lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij *ipso facto* leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Een individuele beoordeling van het verzoek om internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk;
- (ii) uit verzoeksters verklaringen inzake haar deelname aan een betoging tegen het regime op 11 april 2002 waarbij zij gewond geraakte en geïntimideerd werd door de ordediensten, blijkt niet dat zij hiermee nadien nog problemen zou hebben gehad;

(iii) er kan geen geloof worden gehecht aan verzoeksters verklaringen over de problemen die zij zou hebben gehad naar aanleiding van haar werk voor de gemeente Chacao in 2004-2005;

(iv) haar verklaringen over de problemen die ze kende naar aanleiding van de oprichting en activiteiten van de beweging O. door haar broer, zijn niet coherent gebleken;

(v) verzoekster slaagt er evenmin in eenduidige verklaringen af te leggen over de telefonische bedreigingen die zij en haar familieleden zouden hebben gekregen, zelfs indien er geloof kan worden gehecht aan de verklaringen dat zij een tijdlang dreigtelefoontjes zou hebben gekregen, dan nog wordt opgemerkt dat deze telefoontjes begin 2016 zijn gestopt;

(vi) na de moord op O.P. op 15 januari 2018 nam ze de beslissing om het land te verlaten, ze heeft echter slechts op 4 augustus 2018 Venezuela verlaten en bovendien blijkt uit het neergelegde artikel dat er geen enkele band is tussen O.P., verzoekster en haar broer; dat haar broer vervolgens acht maanden ondergedoken heeft geleefd, als gevolg van nieuwe dreigtelefoontjes, betreft een blote bewering; verzoeksters verklaringen over de jarenlange dreigtelefoontjes die haar familie zou hebben ontvangen van de colectivos stemmen niet overeen met de verklaringen die haar broer in de pers heeft afgelegd; het is ook opmerkelijk dat verzoekster, nadat colectivos er reeds in 2012 mee hadden gedreigd haar en haar zoon te ontvoeren, ze nog zes jaar lang in hetzelfde appartement bleef wonen en het is des te opmerkelijker dat haar broer er nu woont;

(vii) inzake de uitspraken van de voorzitter van haar buurt en verzoeksters bewering dat haar de toegang tot clap-dozen en speelruimtes voor haar zoon werd ontzegd, legt verzoekster geen enkel begin van bewijs voor en bovendien is dergelijke vorm van discriminatie niet voldoende om te worden beschouwd als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade;

(viii) verzoeksters verklaringen over haar vertrek uit Peru zijn niet geheel eenduidig;

(ix) verzoekster maakt niet aannemelijk dat ze voor haar komst naar België vervolgd werd door de Venezolaanse autoriteiten, dit wordt verder ondersteund door de vaststelling dat ze legaal met haar eigen paspoort Venezuela heeft verlaten op augustus 2018, er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat ze bij een terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van de functie van haar broer of omwille van haar politiek activisme in het verleden;

(x) de overige neergelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te ondermijnen.

Al deze motieven worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

2.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoekster voert aan bij een terugkeer naar Venezuela de colectivos te vrezen omwille van haar activiteiten als opposant van het regime en omwille van de band met haar broer, die de beweging O. heeft opgericht. Verzoekster ontving dreigtelefoontjes op haar werk en na haar vertrek naar het buitenland werd gepoogd om haar zoon te ontvoeren.

2.3.4.2. De Raad stelt vooreerst vast dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is en de oorzaken ervan veelzijdig en complex zijn. Uit de landeninformatie volgt tevens dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Venezuela regionaal erg verschillend zijn.

Zo is er geweld dat wordt gepleegd in het kader van de repressie door de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten, het leger alsook de *colectivos*. Dit zogenaamde politieel geweld viseert veelal burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder zij die kritisch zijn tegen de overheid (zie EASO “*Venezuela Country Focus*” van augustus 2020, p. 50 e.v. ‘*targeted profiles*’ en p. 95-106 ‘*colectivos*’; COI Focus *Venezuela Situatieschets* van 15 mei 2020, p. 12-14; COI Focus *Venezuela Situatieschets* van 28 april 2021, p. 12-14). Daarbij worden zowel ‘*high profile*’ als ‘*low profile*’ activisten gevisieerd (EASO “*Venezuela Country Focus*” van augustus 2020, p. 52). Ook tijdens en na betogingen en protesten wordt geweld gebruikt dat veeleer wordt veroorzaakt door een buitensporige reactie van de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten en het leger alsook de *colectivos* daar de oppositie niet beschikt over een gewapende arm.

De landeninformatie bevestigt dat na de staatsgreep van 30 april 2019 de repressie van tegenstanders van het Venezolaanse regime weer toenam. Uit het EASO-rapport blijkt dat er heden in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering (EASO “*Venezuela Country Focus*” van augustus 2020, p. 50 e.v.). EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden gevisieerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechten-verdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslui die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten. Uit de landeninformatie blijkt dat zowel personen met een hoog of laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Algemeen Ambtsbericht “*Venezuela 2020*” van juni 2020, p. 38-39 ‘*risico voor low-level demonstranten en opposanten*’, p. 59-60; EASO “*Venezuela Country Focus*” van augustus 2020, p. 52).

Uit de landeninformatie blijkt wel dat het risico op vervolging kan verschillen naargelang het profiel en de individuele omstandigheden, zodat het enkele feit dat verzoeker heeft deelgenomen aan betogingen in zijn land niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

De Raad herinnert er dan ook aan dat het loutere gegeven dat verzoekster mogelijk onder een bepaald profiel valt op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan verzoekster om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoekster zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

Verzoekster slaagt er *in casu* echter niet in aannemelijk te maken dat zij persoonlijk werd gevisieerd door de Venezolaanse autoriteiten, dan wel dat zij persoonlijk zal worden gevisieerd bij een eventuele terugkeer naar Venezuela.

2.3.4.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad immers in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.4.4. Verzoekster volhardt in haar verklaringen inzake de problemen die zij gehad heeft met de autoriteiten, groepen (*colectivos*) en/of personen gebonden aan de autoriteiten. Zij stelt vooreerst te volharden in haar verklaringen inzake de telefonische bedreigingen op haar werk in de periode 2015-2016. Verzoekster stelt dat zij bij aanvang van het gehoor bij het CGVS onmiddellijk heeft verklaard dat zij dit niet had vermeld bij de DVZ. Dat het niet aannemelijk zou zijn dat haar baas geen acties heeft ondernomen tegen deze oproepen, herhaalt verzoekster dat het technisch onmogelijk was om bepaalde oproepen te blokkeren. Een klacht indienen had weinig zin gezien de bedreigingen werden geuit door personen/groepen verbonden met de autoriteiten. De verwerende partij beperkt zich volgens verzoekster tot het stellen dat het niet aannemelijk is dat haar werkgever niets heeft ondernomen zonder concreet aan te duiden welke stappen deze wel had kunnen ondernemen. Verzoekster uit hiermee kritiek op volgend motief van de bestreden beslissing:

“U slaagt er evenmin in om eenduidige verklaringen af te leggen over de telefonische bedreigingen die u en uw familieleden zouden hebben gekregen. Zo verklaarde u bij de DVZ dat enkel uw broer en moeder hun telefoonlijn onderschept werd in 2012 en er toen gedreigd werd om u te ontvoeren (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). U heeft geen enkele melding gemaakt van het feit dat u jarenlang zelf op uw werk telefonische bedreigingen zou hebben gekregen waarbij werd meegedeeld dat u of uw zoon ontvoerd zouden worden indien uw broer niet stopte met zijn activiteiten (vragenlijst CGVS, vraag 3.5; CGVS, p. 14). Uw verklaring voor het niet vermelden van dit cruciale punt, met name dat de persoon die het interview afnam zou gezegd hebben dat u deze info voor het tweede interview moest geven, kan niet overtuigen aangezien u weldegelijk uitgebreide verklaringen heeft afgelegd bij de DVZ (CGVS, p. 4). Het betreft namelijk een kernelement van uw relaas en de enige rechtstreekse bedreiging die u aan uw adres gekend zou hebben (CGVS, p. 18-20). Voorts kunnen uw verklaringen over de reactie van uw werkgever op deze dreig telefoons op uw werk niet overtuigen. Zo zou uw baas niets hebben ondernomen tegen deze dreig telefoons (CGVS, p. 15). Aangezien niet enkel u, maar ook uw collega's jarenlang zouden zijn lastiggevallen met telefonische oproepen waarbij u en uw familieleden werden bedreigd, is het niet aannemelijk dat uw baas, afgezien van u wat langer op verlof te sturen, geen acties heeft ondernomen tegen deze oproepen (CGVS, p. 14-15). Uw verklaring dienaangaande, dat ze u wel wilden helpen maar het te moeilijk was om de oproepen op te nemen en ze verder niets konden doen, raakt kant noch wal. U wordt hier dan ook op gewezen, waarna u enkel stelt dat er geen manier was om de telefoons te vermijden (CGVS, p. 15). Dat uw baas geen andere stappen zou hebben ondernomen, terwijl zijn telefoons jarenlang zouden zijn overstelpt met bedreigingen, is geheel niet aannemelijk (CGVS, p. 14-15). Zelfs indien er geloof zou worden gehecht aan uw verklaringen dat u een tijd lang bedreigende telefoons zou hebben gekregen quod non in casu, dient te worden opgemerkt dat deze telefoons volgens u begin 2016 zouden zijn gestopt (CGVS, p. 14). Uit uw verklaring blijkt niet dat u nadien nog bedreigingen zou hebben gekregen, dit terwijl u tot de zomer van 2018 voor dit bedrijf bent blijven werken (CGVS, p. 13, 18-19). U kende geen andere problemen op uw werk (CGVS, p. 14-15).”

Uit de verklaringen van verzoekster blijkt inderdaad dat zij bij het CGVS gevraagd werd of ze opmerkingen had bij haar eerste interview en dat ze toen stelde: *“In het jaar 2014 en 2015 ontving ik bedreiging via de telefoon terwijl ik op mijn werk was, ik heb het niet kunnen zeggen tijdens mijn eerste interview, omdat de persoon die het interview afnam zei dat ik die info tijdens het 2^e interview moest geven.”* (notities CGVS, p. 4). De Raad volgt de verwerende partij waar deze stelt dat verzoekster weldegelijk uitgebreide verklaringen heeft afgelegd bij de DVZ (zie adm. dossier, stuk 8, deel DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 5). De Raad stelt echter vast dat, zelfs al zou verzoekster hierover niet hebben kunnen spreken terwijl ze dit wel wilde, deze verklaringen niet overtuigen. Verzoekster heeft inderdaad verklaard dat ze hulp gevraagd heeft aan haar werkgever maar dat deze telefoontjes niet konden worden opgenomen (notities CGVS, p. 14) omdat het te moeilijk was gezien ze niet enkel op haar console toekwamen en dat ze evenmin geblokkeerd konden worden omdat er geen manier is in een callcenter bepaalde oproepen te blokkeren (CGVS, p. 15). Het is inderdaad onaannemelijk dat haar werkgever niets zou hebben ondernomen gezien zowel verzoekster als haar collega's gedurende een lange tijd deze telefoontjes ontvingen. Verzoekster stelde dat de telefoontjes niet konden worden opgenomen omdat ze ook op de consoles van collega's toekwamen. Hiermee geeft verzoekster echter geen verklaring waarom dan niet enkel alvast de telefoontjes die op haar console toekwamen, konden worden opgenomen. De Raad treedt de verwerende partij bij waar deze stelt dat, zelfs al zou het bestaan van deze telefoontjes worden aangenomen, deze telefoontjes alleszins ophielden begin 2016 (notities CGVS, p. 14), terwijl verzoekster nog tot de zomer van 2018 voor dit bedrijf heeft gewerkt (notities CGVS, p. 13 en 19) en zij er geen andere problemen kende (notities CGVS, p. 15). Gezien deze telefoontjes blijkbaar vanzelf ophielden, verzoekster bij hetzelfde bedrijf bleef werken en op haarzelfde adres bleef wonen, relativiseert dit ernstig de actualiteit van haar vrees.

2.3.4.5. Inzake de verklaringen die haar broer heeft afgelegd tijdens een interview met “La Derecha Diario” op (...) 2020 herhaalt verzoekster haar verduidelijking die ze tijdens het gehoor bij het CGVS heeft gegeven, namelijk dat het best mogelijk is dat haar broer toen meende dat de beweging als zodanig niet bedreigd is geweest. Verzoekster bekritiseert hiermee volgend motiefonderdeel:

“Er dient tevens te worden opgemerkt dat uw verklaringen over de jarenlange dreig telefoons die uw familie zou hebben ontvangen van de colectivos in opdracht van het regime, geheel niet overeenkomen met de verklaringen die uw broer zelf in de pers heeft afgelegd. Uw broer stelde in een interview met La Derecha Diario namelijk zelf dat zij “tot nu toe niet” werden bedreigd door het Maduro-regime (zie artikel + vertaling in de blauwe map). Hiermee geconfronteerd stelt u dat de beweging O. niet bedreigd is geweest, maar uw broer wel (CGVS, p. 22). In het licht van dit artikel van (...) 2020, waarin uw broer duidelijk stelt dat hij nog niet bedreigd is geweest door het regime van Maduro, kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou uw broer maandenlang ondergedoken geleefd hebben in

2018 uit vrees voor represailles van het regime en aan uw verklaring over de poging tot ontvoering die in juni 2020 (aldus zeer recent voor het verschijnen van dit bewuste artikel) op uw zoon zou hebben plaatsgevonden (CGVS, p. 10, 19-20)."

Verzoekster verklaarde inderdaad het volgende:

"- en sinds wanneer wordt uw broer bedreigd door het regime?

De bedreigingen rechtstreeks naar hem toe die kwamen toen O.P. was vermoord geweest, toen ze hem belde, en voordien hadden ze zijn telefoonlijn onderschept en bedreigingen onderschept dat ze mij en mijn zoon iets zouden aandoen.

- rechtstreekse bedreigingen aan uw broer zijn in 2018 begonnen?

Ja

- Dit strookt helemaal niet met wat ik gelezen heb over uw broer hier. Ik heb wat interviews gelezen met uw broer, en hij heeft deze zomer zelf in een persartikel gezegd dat het regime van Maduro O. niet bedreigd?

De beweging O. niet, maar hij wel rechtstreeks

- dat snap ik niet? Hoe kan dat als uw broer de leider is van O.?

Mijn broer is de leider, coördinator van de beweging, maar de beweging bestaat uit veel ander personen, die bedreiging waren rechtstreeks naar hem toe. In de artikelen wordt vermeld dat de beweging niet bedreigd wordt, enkel dat hij zelf wordt bedreigd zeg ik.

- u zegt dat hij bedreigd is geweest omdat hij de leider is van die beweging?

Ja maar die bedreiging rechtstreeks naar hem, nadat O.P. is vermoord, hij had veel info over de overheid; en hij is goed bevriend met mijn broer."

De Raad merkt op dat het louter herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen geen afbreuk doet aan de vaststellingen van de commissaris-generaal in dit verband. Daarnaast merkt de Raad op dat het citaat uit het artikel in het verzoekschrift lijkt aan te geven dat de vraag duidelijk handelt over bedreigingen aan het adres van haar broer en niet aan het adres van de beweging ("Bent u tot nu toe rechtstreeks bedreigd door het Maduro-regime?").

Verzoekster vervolgt in het verzoekschrift over volgend deelmotief "In het licht van dit artikel van (...) 2020, waarin uw broer duidelijk stelt dat hij nog niet bedreigd is geweest door het regime van Maduro, kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou uw broer maandenlang ondergedoken geleefd hebben in 2018 uit vrees voor represailles van het regime en aan uw verklaring over de poging tot ontvoering die in juni 2020 (aldus zeer recent voor het verschijnen van dit bewuste artikel) op uw zoon zou hebben plaatsgevonden (CGVS, p. 10, 19-20)" dat haar broer gevisieerd werd niet omdat hij de leider was van O. maar omwille van zijn vriendschap met O.P. Verzoekster stelt dat in een persartikel staat te lezen dat de vrienden van O.P. nadat hij werd vermoord, vervolgd werden, ze voegt de link naar dit artikel toe en geeft een vertaling. De Raad merkt op dat dit een verklaring *post factum* betreft die geen afbreuk doet aan bovenstaand motief. Bovendien strookt het feit dat haar broer acht maanden ondergedoken zou zijn na het ontvangen van dreigtelefoontjes, niet met zijn stellige bevestiging in het interview op (...) 2020 dat hij tot nu toe nog niet rechtstreeks bedreigd is geweest door het regime. Verzoekster maakt in het verzoekschrift hierbij ook geheel abstractie van het feit dat uit het artikel dat zij heeft voorgelegd over de dood van O.P. (adm. dossier, stuk 6, map met documenten, stuk 6), geen enkele band blijkt tussen O.P. en haar broer of haarzelf. Verzoekster stelt dat ze van meet af aan verklaard heeft dat haar broer bevriend was met O.P. en ze verwijst hiervoor naar de vragenlijst CGVS, vraag 5. Daar staat inderdaad te lezen dat "In 2017 vermoordden de colectivos aan een goede vriend van mijn broer, O.P. Hij was een persoon die veel informatie had over de regering en de buurman was van mijn broer en moeder." (adm. dossier, stuk 8 deel DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 5). Ook tijdens het gehoor bij het CGVS heeft verzoekster verklaard dat O.P. een vriend van haar broer is en ook een buur (notities CGVS, p. 19). Deze bewering neemt echter niet weg dat uit het neergelegde artikel geen band blijkt tussen O.P. en verzoeksters broer en dat haar broer in het interview van (...) 2020 verklaarde dat hij tot dan toe nog niet bedreigd was geweest door het regime. Verzoeksters nieuwe verwijzing in het verzoekschrift naar het internetartikel "Familiares y amigos de O.P. son perseguidos y acosados, ya son 31 los presos por el régimen de Maduro" van 22 januari 2018 met vertaling doet hieraan geen afbreuk, omdat ook hieruit geen band blijkt tussen O.P. en haar broer.

Over het feit dat in de bestreden beslissing geen geloof gehecht wordt aan verzoeksters verklaring over de poging tot ontvoering van haar zoon in juni 2020 stelt zij dat het mogelijk is dat het interview met haar broer gepubliceerd werd op (...) 2020 maar mogelijk plaatsvond vooraleer de ontvoeringspoging op haar zoon gebeurde eind juni bv. In dit verband merkt de Raad op dat dit een loutere veronderstelling van verzoekster is die geen afbreuk doet aan het feit dat haar broer in de pers verklaard heeft tot dan toe

niet bedreigd te zijn geweest door het regime van Maduro en dat haar beweringen over de ontvoeringspoging van haar zoon door geen enkel begin van bewijs worden gestaafd.

Verder acht de Raad het inderdaad opmerkelijk dat, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, verzoekster verklaarde dat colectivos reeds in 2012 bedreigd zouden hebben om haar en haar zoon te ontvoeren maar dat zij nadien nog zes jaar lang in hetzelfde appartement is blijven wonen, terwijl dit appartement volgens haar verklaringen in de gaten werd gehouden (notities CGVS, p. 7, 19 en 22). Bovendien verklaarde ze dat haar broer momenteel in haar appartement woont (notities CGVS, p. 9). Dit relateert danig verzoeksters vrees voor de colectivos en haar vrees problemen te ondervinden omwille van haar broer, die nu in haar appartement woont dat in het oog gehouden zou geweest zijn. In het verzoekschrift gaat verzoekster hier niet op in.

2.3.4.6. Aangaande het gedrag van de voorzitter van de buurt ten opzichte van verzoekster, stelt verzoekster in het verzoekschrift dat zij niet inziet welke bewijzen zij zou kunnen voorleggen om haar verklaringen hierover te staven. Het verwijt van de verwerende partij dat dit enkel een blote bewering is, strookt niet met wat in de EASO “Venezuela Country Focus” van augustus 2020 wordt gesteld. Hieruit blijkt dat het niet geven van CLAP voedseldozen een gebruikelijke vorm van vergelding is tegenover tegenstanders van het regime.

In dit verband merkt de Raad op dat, wat er ook van zij, het ontzeggen van voedseldozen en toegang tot speelruimtes, vormen van discriminatie zijn die niet voldoende zwaarwichtig zijn om te worden beschouwd als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade.

2.3.4.7. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij in augustus 2018 met de bus legaal met haar eigen paspoort naar Peru is gereisd (notities CGVS, p. 16). Dat verzoekster met haar eigen paspoort zonder problemen de grens kon overschrijden, is een indicatie dat ze niet werd vervolgd door de Venezolaanse autoriteiten. Verzoekster benadrukt in het verzoekschrift dat dit dus niet via de luchthaven was en dat ze geen controle heeft gehad aan de Venezolaanse kant. De Raad merkt op dat dit een loutere *post factum* verklaring betreft, die geen afbreuk doet aan het feit dat ze legaal Venezuela verlaten heeft en dat alleszins de kans op een controle bestond. Daarnaast merkt de Raad op dat haar paspoort een inreisstempel voor Colombia bevat op 5 augustus 2018 (om naar Peru te reizen over land ging verzoekster via Colombia en Ecuador) en een moeilijk leesbare andere stempel van 5 augustus 2018 waarop toch het woord “Salida” te lezen is (uitreis) met datum 5 augustus 2018. Het valt dus niet uit te sluiten dat dit een uitreisstempel uit Venezuela betreft.

2.3.4.8. De Raad stelt vast dat verzoekster in het verzoekschrift de motieven ongemoeid laat inzake het feit dat haar deelname aan een betoging en het incident met de PTJ in 2002 bezwaarlijk als actueel kan worden beschouwd, dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die ze zou hebben gekend naar aanleiding van haar werk voor de gemeente Chacao in 2004-2005, dat haar verklaringen over haar banden met de beweging O. inconsistent zijn en de algemene geloofwaardigheid ervan ondermijnen en dat haar verklaringen omtrent de redenen van haar vertrek uit Peru niet eenduidig zijn. De Raad sluit zich aan bij deze motieven.

2.3.4.9. De documenten die door verzoekster werden bijgebracht, vermogen niet de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin om te buigen.

De Raad stelt vast dat verzoekster geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die zij heeft voorgelegd, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging, dan wel reëel risico op het lijden van ernstige schade.

2.3.4.10. Verzoekster wijst in het verzoekschrift op haar profiel als opposant van het regime en zeker als familielid van een opposant van het regime, ze verwijst in dit verband naar de EASO “Venezuela Country Focus” van augustus 2020 en naar het verslag van de Hoge Commissaris voor Mensenrechten van de VN “Human Rights in the Bolivarian Republic of Venezuela” van juli 2019. Verzoekster stelt dat uit het EASO-rapport blijkt dat *high-profile* activisten soms minder risico's lopen dan mensen die minder zichtbaar zijn, wat kan betekenen dat zelfs als men aanneemt dat verzoeksters broer omwille van zijn functie bij de beweging O. niet vervolgd wordt, dit niet betekent dat verzoekster niet vervolgd werd of kan worden. Hieruit blijkt volgens verzoekster nog eens het aannemelijk karakter van haar verklaringen. Ze wijst erop dat ze heeft verklaard dat, gezien de dochter van haar broer in het buitenland verblijft, ze

zich zouden kunnen keren tegen haar zoon die in Venezuela is of tegen haar bij een terugkeer (notities CGVS, p. 20). Verder benadrukt verzoekster dat haar broer de ambitie heeft om van zijn beweging een politieke partij te maken, ze citeert daarvoor uit een niet nader gespecificeerd persartikel. Ze stelt dat de politieke ambities van haar broer de zichtbaarheid van O. kunnen vergroten en daardoor ook de risico's voor de leden en hun familie.

De Raad herhaalt dat het loutere gegeven dat verzoekster mogelijk onder een bepaald profiel valt op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan verzoekster om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat ze omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

Uit wat hierboven gesteld wordt is gebleken dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij persoonlijk vervolgd wordt of het risico loopt op ernstige schade omdat zij zou worden beschouwd als een opposant van het regime of als familielid van een oppositieleider. Haar verklaringen in dit verband zijn ongeloofwaardig of niet coherent. Verzoekster toont niet aan dat zij een vooraanstaand criticaster van het regime zou zijn, dat ze beschouwd kan worden als iemand die anderen kan mobiliseren tegen het regime of dat ze problemen zou hebben als gevolg van de activiteiten van haar broer. In verband met haar broer wordt nog eens verwezen naar punt 2.3.4.5. van dit arrest. Bijgevolg doen de verwijzingen van verzoekster naar haar profiel en naar de door haar vermelde rapporten geen afbreuk aan het bovenstaande. Dat haar broer de ambitie heeft om van zijn beweging een politieke partij te maken, wijzigt hier niets aan gezien dit hypothetisch is.

Voor zover verzoekster meent dat er een risicoanalyse voor de toekomst nodig is en in dit verband zou doelen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat in artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.11. Verzoeksters verklaringen en voorgelegde documenten volstaan niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging, dan wel het reële risico op het lijden van ernstige schade *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij een dergelijk risico loopt in Venezuela.

2.3.5.2. De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op "*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32).

Voormeld artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) hierover (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28 en 32). Het EHRM hanteert een aantal algemene principes over de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de geveesde feiten ernstig en zwaarwichtig moeten zijn. De mishandeling moet een minimumniveau van ernst bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. e.a. v. Zweden, §§ 111-112). Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, H.L.R. v Frankrijk, §§ 43-44). Ook in dit laatste geval moet het risico reëel zijn en moet er worden aangetoond dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, § 80).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, Saadi v. Italië, §§ 130-131). De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, NA v. Verenigd Koninkrijk, par. 130). Indien de betrokken persoon behoort tot een groep die systematisch wordt onderworpen aan mishandeling, is het in beginsel niet noodzakelijk om een bewijs van persoonlijke risicofactoren te overleggen (EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132).

Voor zover verzoekster, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunt op dezelfde elementen als deze die aan de basis liggen van haar vraag om als vluchteling te worden erkend, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen en het gegeven dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten te staan in geval van terugkeer.

In de mate waarin verzoekster zou menen ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen door de socioeconomische situatie in Venezuela te vermelden, wordt het volgende opgemerkt.

De Raad herinnert eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolgning in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

- a) de Staat;*
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;*
- c) niet-overheidsactoren (...)(eigen onderlijnen).*

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is

blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, doch louter het gevolg is van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoekster in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat zij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Verzoekster toont immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

2.3.5.3. Opdat aan verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, sub c van de Richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest *“Elgafaji”* waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39).

Uit de landeninformatie bijgebracht door partijen blijkt dat Venezuela geconfronteerd wordt met een diepe politieke, economische en sociale crisis en dat het land ook in 2019 een van de landen bleef met

het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. De aard van het geweld in Venezuela is evenwel complex en veelzijdig en regionaal verschillend. Zo is er het geweld dat gepleegd wordt door het Venezolaanse leger, politie, inlichtingendiensten en de colectivos in het kader van de politieke repressie die daarbij burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder politieke opposanten viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen, maar de oppositie beschikt niet over een gewapende arm. Dit politiek geïnspireerde geweld kadert niet in een gewapend conflict zoals gedefinieerd in de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Anderzijds is ook het geweld ten gevolge van gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel in Venezuela wijdverspreid. Uit de *“COI Focus. Venezuela: Situatieschets”* van 15 mei 2020 en de door verwerende partij bij aanvullende nota bijgebrachte *“COI Focus Venezuela: Situatieschets”* van 28 april 2021 blijkt dat het criminele en politioneel geweld, in wezen doelgericht, sterker aanwezig is in de deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira, en Apure) en in de zuidelijke deelstaten Amazonas en Bolivar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolivar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. De situatie in deze deelstaten (Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolivar) wordt dan ook gekenmerkt door een gewapend conflict zoals gedefinieerd in het hoger geciteerde arrest *Diakité* van het Hof van Justitie. Het bestaan van een gewapend conflict kan evenwel slechts leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig geweld. Het bestaan van een gewapend conflict leidt er op zich niet toe dat de voorwaarden van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn voldaan. Uit de landeninformatie blijkt niet dat het geweld in deze deelstaten willekeurig van aard is, nu het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het gewapend conflict in deze deelstaten zeer beperkt is.

Verzoekster verklaart afkomstig te zijn uit en tot aan haar vertrek uit Venezuela te hebben verbleven in Caracas. Uit de landeninformatie blijkt niet dat in de deelstaat Caracas actueel een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dit ook niet aan en brengt geen concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. Bij gebrek aan een gewapend conflict in Caracas, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.5.4. Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster uitvoerig door het CGVS werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden. Er is evenmin sprake van een beoordelingsfout.

2.3.8. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan

de bestreden beslissing die door de Raad niet hersteld kan worden, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET